

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. L.**
státní příslušností Moldavská republika
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.,
sídlem Kovářská 939/4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2018 č.j. KRPA-318410-14/ČJ-2018-000022

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů.
2. Žalobce v doplnění žaloby namítal, že v jeho případě nebyly splněny podmínky k postupu dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, resp. že v jeho případě bylo namístě

zvolit mírnější opatření, které by zajištění nahradilo. Uvedl, že dne 23. 8. 2018 byl kontrolován policejní hlídkou ve vestibulu stanice metra Florenc, přičemž policejní hlídce poskytl veškerou potřebnou součinnost; správní orgán nevzal v potaz polehčující okolnosti žalobcova jednání a jen se zabýval skutečnostmi hrajícími v jeho neprospěch. Podle žalobce žalovaný dostatečně neodůvodnil nemožnost uložení zvláštních opatření. Rozhodnutí je dle žalobce nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Když se správní orgán zabýval nemožností uložení mírnějších opatření, nevzal v potaz, že žalobce má adresu na území České republiky a má rovněž finanční prostředky, jak uvedl do protokolu o podání vysvětlení ze dne 24. 8. 2018; žalobce tak může oznámit policii adresu místa pobytu a na uvedené adrese se zdržovat a každou jeho případnou změnu neprodleně oznámit. Žalobce dodal, že do policejního protokolu uvedl, že chce vycestovat a odjet domů za rodinou do Moldávie – tedy chce vycestovat dobrovolně a není mu známa překážka vycestování. Odkázal na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále též „návratová směrnice“) s tím, že zajištění je výjimečné opatření a nemělo by být pravidlem. Správní orgán by měl vždy hledat alternativy a mírnější opatření a řídit se principem přiměřenosti. Účel správního vyhoštění (vycestování žalobce z území České republiky) by tak byl taktéž splněn, přičemž by došlo i k ponechání žalobce na svobodě. Žalobce dodal, že odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se zabývá nemožností uložení takových opatření, nemůže ve světle tohoto případu obstát a správní orgán skutkový stav věci neposoudil spravedlivě. Zvolené řešení dle žalobce není v souladu se zásadou *ultima ratio*, když by k zajišťování mělo docházet v situacích krajních, když bylo dostatečně odůvodněno, že jiným způsobem postupovat nelze; takový případ žalobce nepředstavuje. Závěrem žalobce uzavřel, že důvod zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není naplněn a je v rozporu se zákonem, pročež navrhl zrušit napadené rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zrekapituloval některé rozhodné skutečnosti, odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobci bylo rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem ze dne 29. 5. 2018 č.j. KRPU-107675-20/ČJ-2018-040022-SV (v právní moci ode dne 9. 6. 2018) uloženo správní vyhoštění dle § 119

odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na jeden rok. Dne 23. 8. 2018 policejní hlídka v Praze ve vestibulu stanice metra Florenc kontrolovala žalobce a vyzvala jej k prokázání totožnosti; žalobce měl u sebe cestovní pas č. x, ve kterém byl výjezdní příkaz č. x s prošlou dobou platnosti (do 29. 6. 2018). Hlídka bylo zjištěno, že žalobce se nachází v evidenci nežádoucích osob, pročez byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a eskortován na pracoviště žalovaného.

7. Při podání vysvětlení dne 24. 8. 2018 žalobce k dotazům žalovaného mimo jiné uvedl, že se jmenuje A. L., narodil se dne X v Moldávii, ví o tom, že mu bylo vydáno vyhoštění na jeden rok a že měl vycestovat; nevycestoval, protože neměl peníze na vycestování; kdyby měl peníze, tak by vycestoval. Ví, že se zde nachází neoprávněně, protože nevycestoval, kdy měl; žádné kroky k legalizaci svého pobytu neučinil. Finanční záruku nemá, nikde nebydlí, je bezdomovec, nemá nikde nahlášenou adresu pobytu. V České republice nemá žádné svoje příbuzné, celou svou rodinu má v Moldávii. Má ještě dvě děti, ale ty už jsou dospělé a bydlí samy; s manželkou je rozvedený. Na území České republiky se nenachází žádná osoba, vůči které by měl vyživovací povinnost, v České republice ani v Evropské unii nemá nikoho. Společnou domácnost s nikým nesdílí. O udělení mezinárodní ochrany nežádal. K České republice nemá žádné vazby, nevlastní zde žádný majetek. Žádnou trestnou činnost nepáchal. Zdravotní pojištění nemá, žádné návykové látky neužívá. Chce vycestovat dobrovolně. Není mu známa žádná překážka ve vycestování. Má se kam vrátit, vrátí se do rodinného domu, který patří jeho matce. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 24. 8. 2018 č.j. KRPA-318410-14/ČJ-2018-000022 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.
10. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“*

11. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
12. Žalobce zjevně pobýval na území České republiky neoprávněně, protože mu bylo vydáno rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 29. 5. 2018, jež nabylo právní moci dne 9. 6. 2018. Přestože žalobce byl povinen vycestovat z České republiky nejpozději do 29. 6. 2018, žalobce tak neučinil a nadále neoprávněně setrval na jejím území. Přitom, jak vyplývá z protokolu žalovaného o podání vysvětlení ze dne 24. 8. 2014, si žalobce byl velmi dobře vědom svého neoprávněného pobytu.

13. Lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS:

„Jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 15. 7. 2011, čj. 7 As 76/2011-50, „zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno. Z tohoto důvodu také zákon o pobytu cizinců v § 123b odst. 3 stanoví, že policie zkoumá, zda uložení zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění. Uložení zvláštního opatření musí proto být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštního opatření, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu jsou pak zcela samostatnými důvody pro učinění závěru, že „nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování“ ve smyslu § 124 zákona o pobytu cizinců“ (stejně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, čj. 5 As 59/2011-64).

Volba mírnějších opatření než je zajištění cizince, mezi něž patří zvláštní opatření za účelem vycestování cizince, je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec bude případný výkon správního vyhoštění mařit, nelze dle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců přistoupit ke zvláštnímu opatření za účelem vycestování cizince. Při úvaze, zda uložení zvláštního opatření nebude zmařen výkon správního vyhoštění, je možno rozlišit situace, kdy je s cizincem teprve vedeno řízení o správním vyhoštění, a situace, kdy již cizinci bylo správní vyhoštění pravomocně uloženo, přičemž cizinec území České republiky neopustil, ačkoli k tomu byl na základě rozhodnutí o vyhoštění povinen. V prve zmíněném případě není jisté, zda správní vyhoštění bude vůbec uloženo; správní orgán teprve na základě informací o dosavadním jednání cizince hodnotí, zda není dáno nebezpečí, že výkon případného rozhodnutí o správním vyhoštění bude cizincem mařen. Ve druhém případě je situace odlišná, neboť již existují konkrétní poznatky o tom, jakým způsobem se cizinec postavil ke své povinnosti opustit

území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. takto rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, čj. 9 As 52/2013-34).“

14. Ve shora citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017 č.j. 5 Azs 20/2016-38, publ. pod č. 3559/2017 Sb. NSS, je dále uvedeno: „S devátým senátem lze souhlasit, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na typovém důvodu zajištění. Z rozsudku devátého senátu nelze dovodit, že důvody zajištění § 124 odst. 1 písm. c) a d) paušálně vždy vylučují možnost použití zvláštního opatření. Jakkoliv v takovýchto případech bude volba zajištění pravidlem, i zde je nutno vždy zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince). Žalovaná musí při svém rozhodování vycházet z konkrétního jednání cizince a posoudit jeho věc v souladu se zásadou individualizace.... Na druhé straně však stojí případ cizince, který má k členskému státu EU vazby, má zde faktické zázemí, rodinu či jiné blízké osoby, případně má on sám či třetí osoba peníze ke složení finanční záruky, předchází porušení povinností spjatých s vyhošťovacím řízením nebylo vědomé atd.“
15. Soud se zřetelem na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu č.j. 5 Azs 20/2016-38 uzavírá, že ani v případě zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nelze vždy vyloučit možnost použití zvláštního opatření ve smyslu § 123b odst. 1 téhož zákona, jakkoliv v takovém případě bude volba zajištění pravidlem. V posuzovaném případě však soud ve shodě s žalovaným neshledal u žalobce takové okolnosti, které by umožňovaly uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalobce nerespektoval pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o uložení správního vyhoštění a nadále neoprávněně setrval na území České republiky. Žalobce nemá k České republice vazby, nemá zde rodinu ani jiné blízké osoby, neměl peníze na složení finanční záruky, předchází nelegální pobyt na území České republiky byl vědomý. Z uvedených důvodů soud s odkazem na shora citovanou judikaturu Nejvyššího správního soudu uzavřel, že nebyly naplněny takové okolnosti, za nichž by připadalo v úvahu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
16. Vzhledem k uvedeným okolnostem zdejší soud uvádí, že v úvahu nepřipadalo uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování. Se zřetelem na dosavadní chování žalobce je totiž zřejmé, že by mohlo dojít k ohrožení výkonu správního vyhoštění. Žalovaný tedy postupoval zcela v souladu s § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců, jestliže se rozhodl nepřistoupit k uložení žádného ze zvláštních opatření za účelem vycestování, přičemž tento svůj závěr dostatečně a podrobně odůvodnil na s. 3 – 6 žalobou napadeného rozhodnutí.
17. Přestože s ohledem na shora uvedené bylo vyloučeno uložení některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování, soud podotýká, že žalovaný navíc dostatečně odůvodnil (nemožnost uložení každého jednotlivého zvláštního opatření za účelem vycestování (viz zejména s. 3 – 4 rozhodnutí žalovaného). Pokud jde o možnost uložení zvláštního opatření za účelem vycestování dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, žalovaný uvedl, že žalobce v současné době nemá na území České republiky povolený pobyt; žalobce nemá

stálou adresu, dle svých slov je bezdomovec a nemá nikde nahlášenou adresu na území České republiky; žalobce nemá na území České republiky žádný majetek, disponuje minimální finanční hotovostí; v jeho případě je zcela reálné, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude respektovat a bude se před jeho realizací skrývat, neboť s ohledem na svoji výpověď žalobce nedisponuje (a do budoucna pravděpodobně ani nebude disponovat) nezbytnými finančními prostředky. Ohledně možnosti uložení zvláštního opatření v podobě finanční záruky podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalovaný uvedl, že toto není možné, neboť žalobce sám v protokolu uvedl, že v současné době nedisponuje finanční hotovostí. Co se týče možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalovaný správně upozornil, že na základě uvedených skutečností žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené; žalovaný tak uvedl, že poslední podmínka zvláštního opatření, tedy povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, neskýtá z jeho strany záruky, že bude podmínky opatření dodržovat, což je podloženo skutečností, že cizinec nectí zákony České republiky; žalovaný podotkl, že z žalobcova jednání po celou dobu vedeného řízení je zřejmé, že dobrovolné vycestování z území České republiky nelze očekávat i přesto, že žalobce v protokolu o podání vysvětlení ze dne 24. 8. 2018 uvedl pravý opak.

18. Městský soud v Praze se se shora uvedeným odůvodněním plně ztotožňuje, přičemž je považuje za dostatečné. Z napadeného rozhodnutí je zcela zjevně seznatelné, proč žalovaný přistoupil k zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a neuložil žádné ze zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123 téhož zákona. Z uvedených důvodů nemůže obstát ani žalobcova námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
19. Soud nikterak nezpochybňuje tvrzení žalobce, který zejména s odkazem na návratovou směrnicí uvedl, že zajištění je výjimečné opatření a nemělo by být pravidlem, přičemž vždy by mělo být uloženo mírnější opatření, pokud je to možné. V posuzovaném případě však soud na rozdíl od žalobce nedospěl k závěru, že by uložení zvláštního opatření za účelem vycestování bylo namístě. Proto rozhodnutí o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců nebylo vydáno v rozporu se zákonem.
20. Co se týče žalobní námitky, že žalovaný nevzal v potaz, že žalobce má adresu na území České republiky a má rovněž finanční prostředky, a tedy může oznámit policii adresu místa pobytu, na ní se zdržovat a každou jeho případnou změnu neprodleně oznámit, soud odkazuje na protokol žalovaného o podání vysvětlení ze dne 24. 8. 2018 č.j. KRPA-318410-12/ČJ-2018-000022, kde žalobce doslova mimo jiné uvedl: „Finanční záruku nemám. Nikde nebydlím. Jsem bezdomovec, nemám nikde nahlášenou adresu pobytu.“ K dotazu na finanční prostředky na další pobyt a možné vycestování žalobce odpověděl: „Peníze na vycestování nemám. Peníze na pobyt zde mám.“ Žalobce tedy výslovně uvedl žalovanému, že nikde nebydlí a je bezdomovcem, přičemž nemá peníze na složení finanční záruky ani na vycestování; z jeho odpovědi vyplývá, že má peníze toliko na další pobyt. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že skutečně nebylo možné žalobci uložit žádné ze zvláštních opatření za účelem vycestování, neboť žalobce nesdělil žalovanému před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí (a dokonce ani v doplnění žaloby) svoji adresu, na které se zdržuje – naopak připustil, že je bezdomovcem, přičemž peníze má toliko na další pobyt (nikoliv

na složení finanční záruky ani na vycestování). Žalobce by tedy s vysokou mírou pravděpodobnosti nevycestoval z České republiky a nadále neoprávněně setrval na jejím území. Na tom nic nemění ani žalobcem poukazovaná skutečnost, že do policejního protokolu uvedl, že chce vycestovat a odjet domů za rodinou do Moldávie a že mu není známa žádná překážka ve vycestování. S ohledem na dosavadní chování žalobce a jeho porušování právních předpisů České republiky toto jeho tvrzení nelze považovat za věrohodné. Soud proto shledal tyto žalobní námitky nedůvodnými.

21. Pokud jde o výčet nejružnějších ustanovení právních předpisů, k jejichž porušení mělo podle žalobce ze strany žalovaného dojít (zejména čl. II bod 1. zákona č. 222/2017 Sb., § 125, 174a, 179 zákona o pobytu cizinců, §§ 2, 3, 50 a 52 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, či čl. 15 odst. 4 návratové směrnice), tento nelze považovat za žalobní body, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018 č.j. 6 Azs 88/2018-38, kde je s odkazem na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, uvedeno, že výčet zákonných ustanovení, s nimiž má být napadené rozhodnutí dle názoru žalobce v rozporu, nelze považovat za žalobní body.
22. Co se týče tvrzení žalobce, že správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, že si neopatřil dostatek podkladů a nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, že nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a že neprovedl důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci, zdejší soud tato tvrzení nepovažuje za žalobní body, neboť jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. usnesení jeho rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2018 č.j. 10 Azs 65/2017-72), žalobce má povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované tvrzení; skutková tvrzení nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Ve vztahu ke zde uvedeným tvrzením žalobce tyto náležitosti žaloba postrádá (žalobce nspecifikoval, jak konkrétně měl žalovaný pochybit při zjišťování skutkového stavu, které podklady si neopatřil, k jakým konkrétním skutečnostem nepřihlédl a které důkazy opomněl provést), pročez se nejedná o žalobní body. Soud přesto alespoň stručně a obecně uvádí, že neshledal žádné pochybení žalovaného při zjišťování skutkového stavu a při dokazování.
23. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 5. října 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně